

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Το «Δόγμα» και το «Διευθυντήριο»

Οι ώρες και οι μέρες είναι κρίσιμες. Έχουμε μια νέα άπειρη κυβέρνηση, η οποία επιχειρεί να δει αν θα φέρει αποτελέσματα η μεγάλη διαπραγμάτευση που διαφημιζόταν, από δεξιά και αριστερά, στα τηλεπαράθυρά μας επί πέντε χρόνια. Υπάρχει ορμή, ολίγη αλαζονεία και σχετική άγνοια κινδύνου. Δεν είναι κάτι καινούργιο. Τα ίδια φαινόμενα παρατηρήθηκαν όταν την εξουσία είχαν αναλάβει υποτιθέμενοι έμπειροι πολιτικοί που διαχειρίστηκαν τη μεγάλη κρίση από το 2009 και μετά. Η διαφορά είναι ότι τώρα μπλέκουμε ευρύτερα γεωπολιτικά μπρα ντε φερ μείζονος σημασίας. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής έλεγε πάντοτε ότι μία αστοχία στην εσωτερική πολιτική διορθώνεται, μία αστοχία στην εξωτερική πολιτική χρειάζεται δεκαετίες για να διορθωθεί. Προς το παρόν δεν γνωρίζουμε και συ-

νεπώς δεν μπορούμε να κρίνουμε το όποιο «Δόγμα» κρύβεται πίσω από τη διαπραγμάτευση.

Και η άλλη μεγάλη διαφορά είναι ότι έχουμε απέναντί μας ένα ευρωπαϊκό «Διευθυντήριο», που δεν το πειράζει να πάει τα πράγματα στα άκρα. Γνωρίζοντας λίγο τη διεθνή συγκυρία θεωρώ πολύ πιθανό να περάσουμε από ένα επεισόδιο «αίματος και δακρύων», όπως το ονόμαζε παλαιότερα ο Γ. Βαρουφάκης, πριν φτάσουμε στην τελική διαπραγμάτευση. Δεν θα μπορούσε, άλλωστε, να υπάρξει διαπραγμάτευση χωρίς δράμα και «ανδρεοπαπανδρεϊκό» χαρακτήρα. Σε ένα κομμάτι του λαού μας, και σε ορισμένους πολιτικούς μας, αρέσουν οι «ζαριές» που συνοδεύονται από θέατρο και ένταση. Αυτό που δεν μπορεί κανείς να δει όμως στο τέλος είναι ποιος θα είναι

ο έντιμος συμβιβασμός που θα μπορούσε να περάσει από το εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ και τα βόρεια και νοτιοευρωπαϊκά Κοινοβούλια ταυτόχρονα. Εντάξει, είναι σαφές πώς θα μπορούσε να μοιάζει το τελικό πακέτο: γενναίες μεταρρυθμίσεις, χαμηλότεροι στόχοι πρωτογενών πλεονασμάτων και στο τέλος παράταση του χρέους. Τις μεταρρυθμίσεις δεν μπορώ να τις δω να περνάνε από τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, τα οποία βιάζονται να γκρεμίσουν όσες έγιναν.

Υπάρχουν όμως και πολύ μεγάλοι κίνδυνοι. Αν τα πράγματα πάνε στραβά, η Ελλάδα μπορεί να βρεθεί απομονωμένη από τον κορμό της Ευρώπης και με επικίνδυνα ανοικτά μέτωπα. Αν τα πράγματα πάνε στραβά, ο πειρασμός θα είναι μεγάλος για κάποιους να βάλουν τη χώρα σε έναν ιδιότυπο εμφύλιο όπου

οι μισοί θα κατηγορούν τους άλλους μισούς ως προδότες και θα απαιτούν «κρεμάλες», αν όχι ένα νέο «Γουδί». Και αν τα πράγματα πάνε στραβά η χώρα θα πάει πίσω μια-δυο δεκαετίες.

Δεν μπορεί, λέω μέσα μου, θα επικρατήσει η λογική και το ένστικτο αυτοσυντήρησης. Από την άλλη, βλέπω μπροστά μου μια πολύ ανησυχπητική εικόνα: το πάθος για μια σύγκρουση με την Ευρώπη από τη μία και την αφασία των εκπροσώπων των αμιγώς φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων από την άλλη. Αν δεν γίνουν πιο ρεαλιστές πολύ γρήγορα οι μεν, και πιο σοβαροί και σιβαροί οι δε, δεν θα αργήσουμε να πέσουμε στον τοίχο. Ίσως για να το αποφύγουμε να χρειασθεί να περάσουμε μία εμπειρία που θα μας φέρει κοντά στον «θάνατο», χωρίς όμως να αποχαιρετήσουμε την Ευρώζωνη και την Ευρώπη.

ΑΥΓΗ

Μεγάλες οι ελπίδες για τη νέα κυβέρνηση

Η πρώτη πανελλαδική δημοσκόπηση της Public Issue για την «Αυγή» δείχνει πως η ικανοποίηση των πολιτών για την πολιτική αλλαγή είναι πολύ μεγάλη. Ταυτόχρονα τα ευρήματα καταδεικνύουν ένα ανοικτό πολιτικό ζήτημα για τον σημερινό αρχηγό της Ν.Δ.

Ας δούμε τα κύρια ευρήματα της δημοσκόπησης:

Πρώτον: Η ικανοποίηση για το αποτέλεσμα είναι πολύ μεγαλύτερη του αθροίσματος των δύο κομμάτων που συμφώνησαν στη συγκρότησή της και φτάνει στο 60%. Το στοιχείο αυτό δείχνει τη μεγάλη ελπίδα για πολιτική αλλαγή που υπάρχει στο εκλογικό σώμα. Αξίζει μάλιστα να σημειωθεί ότι μόλις το 10% των ερωτώμενων εμφανίζονται στεναχωρημένοι για το αποτέλεσμα, στοιχείο που δείχνει τη διευρυμένη αποδοχή που έχει η νέα κυβέρνηση.

Δεύτερον: Ακόμη μεγαλύτερη είναι η αποδοχή των πολιτών σχετικά με την ετοιμότητα του ΣΥΡΙΖΑ και του νέου πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα να αναλάβουν τη διακυβέρνηση της χώρας. Η αποδοχή για τον ΣΥΡΙΖΑ φτάνει στο 67%, ενώ για τον Αλέξη Τσίπρα εκτοξεύεται στο 70%. Είναι χαρακτηριστικό ότι περίπου ένας στους τρεις ψηφοφόρους της Ν.Δ. αναγνωρίζει την ετοιμότητα της νέας κυβέρνησης και του πρωθυπουργού να κυβερνήσουν. Το στοιχείο αυτό γεμίζει με ευθύνες τους υπουργούς και τον ίδιο τον πρωθυπουργό, που έχουν αναλά-

βει το δύσκολο έργο της νέας διακυβέρνησης και έχουν δεσμευτεί πως θα δώσουν όλες τους τις δυνάμεις για να ανταποκριθούν με τον καλύτερο τρόπο στις μεγάλες προσδοκίες του λαού μας.

Τρίτον: Από τη δημοσκόπηση είναι εμφανές ότι υπάρχει πολιτικό θέμα με τον αρχηγό της Ν.Δ., η κινδυνολογική γραμμή του οποίου απορρίφθηκε από το εκλογικό σώμα με συντριπτικό ποσοστό, το οποίο φτάνει στο 71%! Ενδεικτικό της αμφισβήτησης της γραμμής Σαμαρά είναι ότι μόλις το 28% των ψηφοφόρων της Ν.Δ. την εγκρίνει, ενώ το 44% διαφωνεί ανοικτά και του καταλογίζει ευθύνες για το εκλογικό αποτέλεσμα. Είναι πλέον σαφές πως ο Σαμαράς βρίσκεται μπροστά σ' ένα μεγάλο πρόβλημα πολιτικής αμφισβήτησης στην ίδια τη βάση της άλλοτε κραταιάς Κεντροδεξιάς. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ποσοστό της εκλογικής βάσης της Ν.Δ. που αναγνωρίζει στον Αλέξη Τσίπρα την ετοιμότητα διακυβέρνησης είναι υψηλότερο από το ποσοστό που εγκρίνει την πολιτική Σαμαρά.

Η γραμμή Σαμαρά πητήθηκε τόσο σε επίπεδο εκλογικού σώματος όσο και στο επίπεδο της εκλογικής βάσης που απέμεινε στη Νέα Δημοκρατία. Αντιθέτως οι πολίτες ελπίζουν στην πολιτική αλλαγή και προσδοκούν πολλά από τη νέα κυβέρνηση της χώρας και τον πρωθυπουργό Αλέξη Τσίπρα.

ΤΑ ΝΕΑ

ΕΚΑΤΟ ΗΜΕΡΕΣ

Τον Οκτώβριο του '81, πριν από τις εκλογές που έφεραν τον Ανδρέα Παπανδρέου στο τιμόνι της διακυβέρνησης, η δημόσια συζήτηση είχε επικεντρωθεί στο περίφημο «πρόγραμμα των 100 ημερών». Προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ – που δεν είχε καμία προηγούμενη σχέση με την εξουσία, όπως ακριβώς και ο ΣΥΡΙΖΑ – είχε διοργανώσει μία σειρά μεγάλων εκδηλώσεων για να εκπονήσει εκείνο το περίφημο «πρόγραμμα».

Ελάχιστη σημασία έχει τώρα πια το ποσοστό εκπλήρωσης εκείνου του προγράμματος. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι έδωσε τη δυνατότητα στην άπειρη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να λέγει και να πράττει τις πρώτες ημέρες της διακυβέρνησης – πράγμα που οδήγησε σε μία ομαλή μετάβαση από τη συντηρητική κυβέρνηση Ράλλη στην κυβέρνηση Παπανδρέου, η οποία τότε είχε θεωρηθεί ως «πρώτη φορά Αριστερά».

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν εκπόνησε «πρόγραμμα 100 ημερών» – γι' αυτό και οι υπουργοί του παραπέμπουν με τις δηλώσεις τους στις εξαγγελίες Τσίπρα στη Θεσσαλονίκη. Όμως το να αναμασάς μετεκλογικά ένα πρόγραμμα που έχει βάθος τετραετίας δεν βοηθάει. Οχι μόνον επικοινωνιακά, αλλά και πολιτικά. Η συνεχής αναγγελία ανατροπών σε όλα τα επίπεδα – σαν να πρόκειται όλα να γίνουν μέσα σε μία ημέρα – ασφαλώς προκαλεί ανασφάλεια, τόσο στις αγορές όσο και σε μεγάλα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας. Και είναι βεβαίως θετικό ότι το επιτελείο του Πρωθυπουργού αντιλήφθηκε από την πρώτη ημέρα το πρόβλημα – με αποτέλεσμα να απευθύνει δημόσιες νουθεσίες προς τους υπουργούς ο αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης.

Είναι ωστόσο προφανές ότι αυτή η διαδικασία δεν μπορεί να επαναληφθεί – διότι θα χάσει την όποια αξία της, τόσο την πολιτική όσο και την επικοινωνιακή. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι, με ή χωρίς πρόγραμμα, οι πρώτες εκατό ημέρες μιας κυβέρνησης είναι οι σημαντικότερες της θητείας της. Οχι μόνο για κινήσεις που γίνονται αλλά και για λάθη που αποφεύγονται.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ντελάληδες της κυβέρνησης

Με ανακοίνωσή της, η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας (ΟΙΥΕ) εκφράζει ευαρέσκεια για τις εξαγγελίες της νέας κυβέρνησης, αναφορικά με τον κατώτατο μισθό. «Σημειώνουμε τις πρώτες θετικές δεσμεύσεις για επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ», γράφει η ανακοίνωση και προσθέτει: «Εμείς, από την πλευρά μας και σε κάθε περίπτωση, έχουμε το ιστορικό καθήκον ως εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, ώστε να κατοχυρώσουμε στην πράξη και να αποτυπώσουμε στη νέα νομοθεσία, όλα τα δίκαια αιτήματα του κόσμου της μισθωτής εργασίας, τα οποία άμεσα οφείλει να προωθήσει η νέα κυβέρνηση, σύμφωνα με τις προεκλογικές της εξαγγελίες. Σε κάθε περίπτωση, αναμένουμε και καλούμε τη νέα κυβέρνηση να προχωρήσει με ταχείς ρυθμούς στην υλοποίηση των προεκλογικών της δεσμεύσεων». Πανηγυρίζει η συνδικαλιστική πλειοψηφία για τη θολή εξαγγελία της επαναφοράς του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ και κάνει πως δεν ξέρει ότι στο Εμπόριο, μέχρι το 2011, βάσει της κλαδικής Σύμβασης, ίσχυε κατώτατος μισθός 920 ευρώ. Μετά τη λήξη αυτής της Σύμβασης, η πλειοψηφία υπέγραψε μειώσεις 6,7%, κατεβάζοντας τον κλαδικό μισθό στα 860 μείκτα. Για την επαναφορά του κλαδικού μισθού στο ύψος του 2011, σαν βάση για τη διεκδίκηση αυξήσεων, η πλειοψηφία της Ομοσπονδίας δεν λέει τίποτα. Για τις κυβερνητικές εξαγγελίες, όμως, που κάθε άλλο παρά αναπληρώνουν τις απώλειες των εργαζομένων, είναι λαλίστατη, επιβεβαιώνοντας το ρόλο της ως «υβριδίου» του νέου εργοδοτικού κυβερνητικού συνδικαλισμού...